

STS de 12 de febrer de 2007, recurs 1234/2002

Convocatòria de funcionarització local (accés al text de la sentència)

S'impugnen els acords del Ple d'un ajuntament pels quals s'aproven les bases d'una convocatòria per a proveir 3 places d'administratius i 6 d'auxiliars d'administratius com a funcionaris de carrera. Per a ser admesos al procés selectiu els aspirants, entre d'altres, havien de reunir els següents requisits:

- Estar en actiu dins de la plantilla de l'ajuntament amb la categoria d'administratiu o auxiliar administratiu, i que el lloc de treball estigués declarat "a extingir" per ser de règim laboral o de funcionari interí.
- Estar en possessió del títol de batxiller superior o equivalent per a la categoria d'administratiu i del de graduat escolar o equivalent per a la categoria d'auxiliar administratiu.

El sindicat que impugna els acords ho fa sobre la base de la vulneració de la DT. 15^a de la Ley 30/1984, de 2 de agosto, de medidas para la reforma de la función pública (en la redacción donada per la Ley 13/1996, de 30 de diciembre, de medidas fiscales, administrativas y del orden social) i de l'art. 37 de la Ley 31/1990, de 27 de diciembre, de Presupuestos Generales del Estado para 1991, que desarrolla las previsiones d'aquesta DT 15ª LMRFP. També al·lega vulneració de l'art. 19 LMRFP i 23 i 103 CE.

En opinió del sindicat, i en el mateix sentit es pronuncia el TS, les previsions contingudes a la DT 15ª LMRFP i a l'art. 37 de la Ley 31/1990 són aplicables supletòriament a l'àmbit de l'Administració Local, de conformitat amb l'art. 1.4 LMRFP i a l'art. 92.1 LBRL. **Ara bé, per al sindicat la convocatòria vulnera els preceptes esmentats perquè no està dirigida a qui té la condició de personal laboral fix i perquè no es refereix a llocs reservats a funcionaris.**

Al respecte, el TS afirma que:

- No es pot establir, quan parlem de processos de funcionarització, cap diferència entre el personal laboral fix i el personal laboral indefinit (o indefinit no fix en la terminologia de la jurisprudència del TS). **L'art. 15 ET, en relació amb els arts. 11 i 12 ET, no estableix cap diferenciació entre personal de durada indefinida i personal fix.** Així mateix, els articles que fonamenten el procés de funcionarització posen de manifest que l'objectiu és regularitzar la situació respecte dels llocs de treball servits per personal laboral i que són propis de personal funcionari, i això amb independència de la situació d'indefinit o fix del personal que els ocupa.
- Considera el sindicat que la convocatòria no està referida a llocs reservats a funcionaris ja que l'art. 15 LMRFP no és d'aplicació supletòria a l'Administració Local i el que és d'aplicació, l'art. 92 LBRL, no inclou les funcions comunes de l'administració general d'un ajuntament com funcions reservades al personal funcionari. Respecte d'aquest aspecte, el TS afirma que:
 - La redacció de l'art. 92 LBRL és anterior a la redacció de l'art. 15 LMRFP, modificat per exigència del contingut de la STC 99/1987, d'11 de juny.

-
- La modificació de l'art 15 LMRFP no va comportar la modificació de l'art. 92 LBRL, però, tot i això, cal entendre que per existir identitat de raó, **la doctrina continguda a la STC 99/1987 és plenament transportable a l'àmbit de l'Administració local. En conseqüència, diu el TS, la reserva de places a personal funcionari s'havia produït per ministeri de la llei, encara que l'ajuntament no hagués adoptat formalment cap acord en aquest sentit.**
 - **Les administracions locals poden regular processos restringits d'accés a la funció pública.** Per arribar a aquesta conclusió, el TS aplica la doctrina continguda en una sentència anterior de la mateixa Sala, de 20 de juny de 1996, que al seu torn recull la **doctrina constitucional fixada a la STC 27/1991, de 14 de febrer.** En aquesta sentència, el TC argumenta que **quan concorren circumstàncies excepcionals pot resultar adequada i raonable l'adopció d'un procediment també excepcional d'accés a la funció pública en el que es dispensi un tracte preferent a determinats col·lectius,** sense que això suposi una vulneració dels principis continguts als articles 23.2 i 103.3 CE, sempre i quan aquesta possibilitat vingui regulada en una norma amb rang de llei (que en aquest seria la DT 15ª LMRFP).